

Prædiken til Påskedag

Matt. 28, 1-8

Denne påskemorgen skal vi atter høre det glade råb: Kristus er opstanden! Ja, han er sandelig opstanden. Han er ikke her. Se der er stedet, hvor de lagde ham. Graven var tom. Han er ikke længere i graven, han er opstået med kød og ben. Se der er stedet, hvor de lagde ham.

Den tomme grav! Hvad betyder den for os. Vi der står ved vore kæres grave, ved de grave som slægterne har lagt rundt om kirken, for man kunne ikke komme nær nok til kirken, hvor opstandelsesbudskabet lød. Kristus er opstanden, som en førstegrøde af de hensøvede. Men hvad betyder den tomme grav for os?

Jeg husker, Kaj Munk i en påskeprædiken under krigen fortæller, hvordan hans børn længe har råbt deres glæde: far, far, far, viben er kommet! Og han har set viberne vende derude over pløjemarkerne med de hvide og kulsorte og blå farver og råbe deres vive, vive. Men så er vinteren kommet tilbage med sin isnende frost langt frem mod påske, som vi også i år mærker vinter og sne i en bidende påskeøsten, hvor de første forårsblomster i haverne bliver svedne af frosten, og påskeliljerne på gravene får et svirp af kulden. Skal det da aldrig blive forår, suk-

ker vi med Kaj Munk, og han går rundt i naturen og finder den ene døde vibe efter den anden. De ligger der med den hvide bug i vejret, og han tager den døde vibe op, og står med den i sine hænder, så smuk som ingen maler kunne havde udfundet det. Hvorfor? spørger han Gud. Hvorfor lod du det ske. Fuglene havde jo ingen ting gjort. De har tilbagelagt den lange vej herop af ægte fædrelandskærlighed! Hvorfor kommer vinteren og tilintetgørelsen. De unge mænd sendes ud til en meningsløs død. Alt er underlagt forkrænkeligheden, naturen og mennesket. Der er ét eneste sikkert her på jorden, og det er, at vi skal dø. Vinter og mørke får tilsyneladende overhånd.

Så tænker Kaj Munk i sin påskeforberedelse på den tomme grav. Og med ét er han trøstet. Han forstår, at den tomme grav betyder, at viben en dag skal svinge sig over de salige enge i himlen, deroppe skal du sommerjuble dit vive, vive, levet livet, leve evigheden, siger han. Lad vinteren rase sin tid, sejren er vårens. Han er opstanden, smiler solen, han er sandelig opstanden, ler vinden, tro ikke på dødens løgn og blændværk. Gud er livets herre, han oprejser, hvad der i sandhed er liv, når skylden til døden er be-

Redaktion
Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

talt. Lad vinteren rase, sejren er vårens. Er det det, den tomme grav betyder? At alt vores, naturen, som er menneskers verden, som den omgiver os med havet og lyset og klitterne, med Rubjerg Knude i horisonten og lærkerne syngende under himlen, som en usynlig trappe mellem himmel og jord, at alt det skal fornyes og opstå? Betyder den tomme grav, at alt i naturen, der sukker med os under forgængeligheden, at også vores verden med blomster og fugle og natur skal løftes op i Guds himmel sammen med os, fordi Han opstod med kød og ben, med legemet, så hele vores verden skal fornyes og opstå? Jo, det er jo netop det, den tomme grav betyder. Jesus af Nazaret opstod ikke bare åndeligt til et spirituelt rige. Han opstod som det hele menneske. Derfor lyder det også i de kristnes trosbekendelse: vi tror på kødets opstandelse og det evige liv. Alle dem, vi har mistet, og som vi ikke kan glemme, alle vore kære på kirkegården, som vi måske især i højtiderne husker, når de var med ved bordet, dem, vi med sorg til graven bar, også de skal opstå i en opstandelse, der ligner hans. Så vi ved, at det er de samme mennesker, som vi har kendt og elsket, vi engang skal møde i Guds rige. Med alle deres særlige egenskaber, alt det, der karakteriserede dem. Alt det, vi holdt af. Som med ét ord var dem. Jesus Kristus er gået foran og har banet en vej gennem død og grav. Som den førstefødte af de hensovede.

En kendt præst fra sidste århundrede Otto Møller, mistede i løbet af nogle få år begge sine forældre og to af sine børn. Han tumlede med at forstå forsoningen ved Jesu død.

Hvad betød det for dem, han lige havde mistet? Mens disse tanker rumsterede i hans hoved, tog han en uges ferie rundt i Jylland, og da han lidt fortumlet vendte hjem til Gylling præstegård, gik han ude i sin have, og da havde han et syn for sit indre øje. Han så den døende Kristus forrest for en stor skare, der fra graven fulgte ham ind i himlen. Med det syn fik Otto Møller svar. Og han bad Gud om at lade ham leve så længe, at han kunne skrive en bog om betydningen af sin indsigt. Det blev til bogen: *Gjenløsningen*. Måske tænker du, ja, men hvis den tomme grav betyder alt dette: At hele skabningen skal blive frelst med mennesket. At det er derfor, vi tager blomster ind i kirken og pynter til gudstjenesten, at kulturen hører med, alt hvad der hører med til menneskets verden, at vi netop derfor synger vore salmer og spiller på orglet, fordi det alt sammen er del af Guds skabte verden, til Hans pris, og at det er netop disse mennesker, som vi har kendt dem her i livet, vi engang skal møde, med legeme, sjæl og ånd, hvad så med vore grave? Hvad med vore døde nu? Sådan har kristne spurgt til alle tider. Og svarene har været forskellige til alle tider. Og ingen kender det endelige svar. Luther mente, at vore døde sover til den store dag, hvor Kristus kommer igen for at oprejse levende og døde. Grundtvig bad i salmen: ”At sige verden ret farvel”, om dog i sin sidste stund at måtte være således omringet af Guds lys, at han kunne se forbi graven og se Guds have.

Før døden med sin istap-hånd
gør skel imellem støv og ånd,
bortvifter hjertets varme,

indslumre skal jeg da med lyst,
som barnet ved sin moders bryst,
i dine frelserarme.

Men Grundtvig lod sig aldrig aftrætte sin tro på kødets opstandelse, troen på, at det hele menneske med kød og blod en dag skulle kaldes op af graven, fordi Guds egen skabning ikke hører jorden til men Gud. ”Af jord er du kommet, til jord skal du blive, men af jorden skal du igen opstå”. Tror du det? Ja, siger vi, hvad skulle der ellers blive af os? Vi tror, at vi i liv og død tilhører den korsfæstede men igen opstandne Herre Jesus Kristus. At vi, som vore døde, er levende i hans kærlighed.

Derfor halleluja tusindefold
følger det budskab fra old til old:
Kristus opstod fra de døde!
Og før han tog i det høje sit sæde,
Så’de på jord han den evige glæde:
Vi skal opstå fra de døde!

Kristus er opstanden! lyder råbet, og hele naturen svarer med mennesket: Ja, han er sandelig opstanden!
Glædelig påske!

Jette Holm
Aarhus. (Prædiken holdt i Løkken, Furreby og på Mårup Kirkegård, inden kirken blev nedrevet).

Salmer:
408, 234, 218, 236, 233